2 - מרץ 1979
לעצטע נייעס
(תל אביב)
216

שמעון פרס / לוי אשכול — אַ ייד אַ חכם

(צו דער 10־טער יאָרצייט)

(2)

ווי נאָר אשכול האָט געענדיקט רעדן, האָט פאָמפידו געזאָגט אַ פאָר גוטע ווערטער וועגן דעם בשותפותדיקן מאַרק, און דערנאָך זיך אָנגענומען מיט דרייסטקייט, גערעדט וועגן „דער ראָל פונעם עפּל אין דער גריכישער מיטאָלאָגיע". פאָמפידו איז בשעתו געווען לעקטאָר פון מיטאָלאָגיע. ער האָט דערציילט ווי די דריי גע־טינס — אַרטעמיס, די געטין פון דער נאַטור און יאָגד; אַטענאַ — די געטין פון קלוגשאַפט, און אפראָדיטאַ — די געטין פון שיינ־קייט און ליבע — האָבן פאַר־לאַנגט פון פאַריז, דער זון פונעם קעניג פון טראָיאַ, ער זאָל זאָגן, ווער פון זיי אַלע איז די שענסטע. די שענסטע האָבן זיי געזאָגט, זאָל באַקומען אַן עפּל. פאַריז האָט אויסגעקליבן אפראָדיטאַ אַלס די שענסטע. פאָמפידו האָט אויך דערציילט ווי הערקולעס האָט באַקומען אַ פאַראַרדענונג צו ברענגען מאַראַנצן פון עק וועלט. הערקולעס האָט זיך אונטערגענו־מען צו רעאַליזירן די דאָזיקע אוממעגלעכע שליחות און האָט זי אויסגעפירט בשלימות. פון דאַמאָלט אָן — האָט פאָמפידו געזאָגט — זענען די מאַראַנצן און הערקולעס געוואָרן אַ סימבאָל פון קאַנען דערגרייכן דאָס אומדער־גרייכבאַרע...

ווי נאָר עס איז געשטיגן פאָמ־פידוס באַגייסטערונג פאַר דער דאָזיקער טעמע, אַזוי איז געשטי־גן אשכולס איבעראַשונג. איצט האָט אשכול נישט אַנגעהויבן צו פאַרשטיין, וואָס עס האָט צו טאָן איינס מיטן אַנדערן. ביים שלוס פון זיינע ווערטער האָט פאָמפידו באַמערקט: „אמאָל האָב איך געלערנט מיט אַנדערע פון וואַנען עס שטאַמען די מאַראַנצן, איצט לערנט מען מיט מיר פון וואַנען מען ברענגט זיי".

ווען מיר זענען אַרויס אין אש־כול געווען צעטומלט. וואָס האָט דער גוי געוואָלט — האָט ער מיך געפרעגט?

באַדינער, אַנגעטאָן אין פראַקן און מיט גרויסע זילבערנע קייסן וואָס זענען געהאַנגען פון זייערע העלדזער, האָבן געעפנט די טיר־ערן, און פאַר אונדזערע אויגן האָט זיך באַוויזן אַ ניי „פּראָ־בלעם". עס האָבן זיך דאָרט געפו־נען צענדליקער זשורנאַליסטן, פּראַנצויזישע און ישראלדיקע, סעלעוויזיע און ראַדיאָ־רעפּאָר־טערן. מיר זענען פאַרלאָרן — האָט אשכול געזאָגט — וואָס יועלן מיר זיי זאָגן?

ער האָב אים געענטפערט: „אפשר וועסטו זאָגן, אַז מיר האָבן באַהאַנדלט פראָגן וועגן דעם בשותפותדיקן מאַרק און וועגן געמיינזאַמער מיטאַרבעט אויפן וויסנשאַפטלעכן און לאַנדווירט־שאַפטלעכן געביט". אשכול האָט זיך פאַרטראַכט אַ רגע און גע־זאָגט: „ווייסטו וואָס? רעד דו".

איך האָב אַ געפילט, אַז איך ווער באַדעקט פון שווייס. איך האָב אָבער נישט געהאַט קיין ברירה. איך האָב אָפּגעגעבן אַ קורצע דערקלערונג און זיך אָפּ־געזאָגט צוצוגעבן אפילו איין וואָרט. אויף צומאָרגנס, זענען מיר דערשינען אין די פּרימאַרגן־צייטונגען, וועלכע האָבן אין זייע־רע קעפּ, איבערגעגעבן, אַז מיר האָבן באַהאַנדלט פראָגן וועגן געמיינזאַמער וויסנשאַפטלעכער און לאַנדווירטשאַפטלעכער מיט־אַרבעט. די צייטונגען האָבן צו־געגעבן, אַז די פאָרשטייער פון דער רעגירונג האָבן זיך אָפּגע־זאָגט צוצוגעבן פּרטים.

פונעם פּאָליטישן שטאַנדפּונקט, האָט די דאָזיקע באַגעגעניש ניט געהאַט קיין חשיבות. נאָר פון דעם מענטשלעכן שטאַנדפּונקט האָט זי זיך אויסגעצייכנט מיט אשכולס גאָט־געבענטשטער איי־גנאַרטיקייט.

אַ גאָר אַנדערן אשכול — אַ כאַראַקטער־פעסטן, אַן ערנסטן, אַ פילבאַרן, האָב איך געזען בעת זיין באַזוך ביים פּרעזידענט דזשאָנ־סאָן, און שפּעטער אין 1964.

מיר זענען אָפּגעפלויגן אין די פאַראייניקטע שטאַטן זונטיק אינ־דערפרי, און נאָך 18 שעה פליען, זענען מיר אָנגעקומען קיין פילאַ־דעלפיע. מיר האָבן באַשלאָסן, אַז דער ערשטער אפשטעל־פונקט וועט זיין פילאַדעלפיע און נישט וואַשינגטאָן, צוליב סימבאָליק־טעמים (פילאַדעלפיע איז געווען די ערשטע אַמעריקאַנער הויפּט־שטאָט) און אויך צוליב באַקוועמ־לעכקייטן (מען דאַרף זיך צוגע־ווינען צו דער דיפערענץ אין שעהן און קומען קיין וואַשינגטאָן אָפּגערוטע). נעבן דעם פריי־הייסט־גלאָק האָט מען דורכגע־פירט אַ פייערלעכן קבלת פּנים פאַרן ישראל־פּרעמיער. יידישע קינדער האָבן געפּאַכעט מיט ווייס־בלויע פענדלעך און געזונ־גען „התקווה". אין די אויגן פון אשכולן און זיינע באַגלייטער האָבן זיך באַוויזן טרערן. דערנאָך זענען מיר אָפּגעפאָרן אויף אַ באַזוך אין שטאַטישן מוזיי, צו דער סקולפּטורן־אויסשטעלונג פון ליפּשיץ.

אשכול איז געווען באַגלייט פון יעקב הערצאָג, טעדי קאָלעק און פון מיין וויניקייט. עס איז אויך צוגעשטאַנען אונדזער אַמבאַסאַ־דאָר אין די פאַראייניקטע שטאַ־טן, אייב הערמאַן, וועלכער האָט מיט זיך געפירט דעם טעקסט פון דער געמיינזאַמער דערקלערונג, וואָס מען האָט געדאַרפט פאַר־עפנטלעכן ביים שלוס פון אונ־דזער באַזוך. אזעלכע באַזוכן תּרי־בן זיך אָן פון סאַמע סוף, — פון דער צושטימונג צו פאַרעפנטלעכן די מעלדונג, וואָס רעזומירט דעם באַזוך. אשכול האָט פאַרלאַנגט מען זאָל אונדז געבן אַ פּריוואַטע דירה, ווו מען זאָלן זיך קענען צוגייפקומען אויף באַראַטונגען.

מיר האָבן אַנגעהויבן די באַראַ־טונג 10 אַזייגער אין אָוונט. מיר אַלע זענען געווען פאַרמאַטערט. דאַקעגן אשכול — ווי ער וואָלט נאָר וואָס אויפגעשטאַנען פון שלאָף. ער האָט איבערגעלייענט די סקיצע פון דער מעלדונג און געוואָרן אויפגעצאַרנט: מען האָט נישט אַריינגעשטעלט קיין זאַץ וואָס זאָל פאַרזיכערן ווייטער צו אונטערשטיצן די זיכערהייט פון דער מדינה. דאָס איז געווען אַ זייער וויכטיקער ענין, ווייל אין יענע טעג, זענען פאַרשפּרייט גע־וואָרן קלאַנגען, — וועלכע האָבן זיך אַרויסגעוויזן צו זיין ריכטיקע — אַז די פאַראייניקטע שטאַטן וועלן באַזאָרגן ירדן מיט טאַנקן. מיר זענען געווען דעריבער שטאַרק באַזאָרגט. אַמעריקע האָט זיך דעמאָלט אָפּגעזאָגט אונדז צו־צושטעלן טאַנקן און אפילו עראָ־פּלאַנען.

אויפן סדר־היום איז געשטאַנען די פראַגע וועגן אויפשטעלן אַן אַטאָמישן רעאַקטאָר צו אַנטזאַלצן ים־וואַסער. די אַמעריקאַנער האָבן געפאָדערט אַ ברייטן קאָנטראָל אויף דער אַטאָמישער טעטיקייט אין ישראל און די פאַרהאַנדלונ־גען האָבן געמוזט געפירט ווערן מיט דער מאַקסימאַלסטער פאַר־זיכטיקייט, כדי פאַרמיידן, אַז דער קאָנטראָל אויפן אַטאָמישן רעאַק־טאָר זאָל פאַרוואַנדלט ווערן אין אַן אויפזיכט איבער דער גאַנצער מדינה.

בעת דער רייזע קיין אַמעריקע האָט מיר אשכול געזאָגט, אַז ער האָט בדעה צו זיין שטרענג אין די דאָזיקע פראַגן. און אַזוי איז טאַקע געווען. ער האָט צום אַמ־באַסאַדאָר הערמאַן געזאָגט, אַז אויב דאָס וועט זיין דער טעקסט פון דער מעלדונג, איז בעסער מען זאָל זי נישט פאַרעפנטלעכן, און נישט בלויז דאָס — ער איז אפילו גרייט מוותר צו זיין אויפן באַזוך.

אשכול מיט לינדאָן דזשאָנסאָן

הערמאַן האָט זיך גלייך פאַר־בונדן טעלעפאָניש מיטן אַמעריי־קאַנער סטייט־דעפּאַרטמענט און איבערגעגעבן, אַז דער פּרעמיער איז פעסט אַנטשלאָסן נישט מס־כים צו זיין צום פאַרגעשלאָגענעם טעקסט, סיידן, מען וועט אַריינ־שטעלן אַ פונקט וועגן באַפרידיקן די זיכערהייטס־נויטן פון מדינת ישראל. די טעלעפאָנישע דינגע־נישן, וועלכע זענען צייטנווייז איבערגעריסן געוואָרן אויף דורכ־צופירן באַראַטונגען, האָבן זיך פאַרענדיקט אין די ערשטע פרי־מאָרגן־שעהן. די אַמעריקאַנער האָבן פאַרזיכערט, אַז דער טעקסט, וואָס אַנטשפּרעכט אונדז־ערע אַפּשטעל־פונקט, וועט זיין פילאַדעלפיע און נישט וואַשינגטאָן, צוליב סימבאָליק־טעמים (פילאַדעלפיע איז געווען די ערשטע אַמעריקאַנער הויפּט־שטאָט) און אויך צוליב באַקוועמ־לעכקייטן (מען דאַרף זיך צוגע־ווינען צו דער דיפערענץ אין שעהן און קומען קיין וואַשינגטאָן אָפּגערוטע). נעבן דעם פריי־הייסט־גלאָק האָט מען דורכגע־פירט אַ פייערלעכן קבלת פּנים פאַרן ישראל־פּרעמיער. יידישע קינדער האָבן געפּאַכעט מיט ווייס־בלויע פענדלעך און געזונ־גען „התקווה". אין די אויגן פון אשכולן און זיינע באַגלייטער זענען פאַדערונגען, וועט צוגעשטעלט ווערן צו דער באַשטעטי־קונג פון פּרעזידענט דזשאָנסאָן.

אינדערפרי זענען מיר אָפּגע־פלויגן קיין וואַשינגטאָן מיטן הע־ליקאָפּטער פונעם פּרעזידענט. אשכול איז געווען באַאומרואיקט. ער האָט מיר געזאָגט אין דער שטיל, „אַז אויב אונדזער פאָדע־רונג וועט נישט אָנגענומען ווערן, וועט נישט זיין קיין געמיינזאַמער קאָמוניקאַט".

אויפן גראָז פונעם ווייסן הויז איז דורכגעפירט געוואָרן אַן איינ־דרוקספולער מליוכהשער קבלת־פּנים. די נעמען פון די באַטייליק־טע זענען געדרוקט געוואָרן אויף קאַרטלעך וואָס מען האָט אויעקגעלייגט אויפן גראָז, כדי יעדער איינער זאָל וויסן, ווו עס איז זיין פּלאַץ. אונטערן צוים איז געשטאַנען אַ פיל קעפּיקער עולם, וואָס האָט מיט ענטוזיאַזם אַפּלאָ־דירט. „אידיאָטן" — האָט מיר אשכול געזאָגט — „וואָס פאַטשן זיי בראַוואָ? מיר האָבן נאָך גאָר־נישט דערגרייכט.

מיר זענען אַריין אין אַרבעטס־צימער פון פּרעזידענט דזשאָנסאָן, וועלכער האָט זיך אויעקגעזעצט אויף דער באַוועגלעכער שטול פון זיין פאַרגייער, דזשאָן קענעדי. מיר האָבן זיך אויעקגעזעצט אויף דער סאָפע, נעבן זיין שטול. דזשאָנסאָן האָט זיך אַרויסגעהויב־בן מיט זיין הויכגעוויקסיקער פיגור. ער האָט אויסגעזען צו זיין אויסגערוס. פון צייט צו צייט האָט ער געוואָרפן אַ דורכדרינגענ־דיקן בליק אויף לוי אשכול. דערנאָך האָט ער גענומען אַ בויגן פּאַפּיר פונעם אונטערשטן שופּ־לאָד פון זיין שרייב־טיש, און אָנגעהויבן פאַר אונדז לייענען: „The U.S.A. stands four square behind Israel...".

אשכול האָט אויף מיר געוואָרפן אַ שטיפערישן בליק, ווי ער וואָלט צו מיר געזאָגט: „זעסט, מיר האָבן שוין באַקומען אַ יקרות־הוספה!" נאָך דער איינלייטונג פון דער מעלדונג איז געקומען דער זאַץ, וועגן וועלכן מיר האָבן געפירט אַ דיסקוסיע אַ גאַנצע נאַכט. אשכול האָט פריי אָפּגע־אָטעמט. אין דער מעלדונג האָט זיך אויך גערעדט וועגן געווער, וועגן אַנטזאַלצן דאָס ים־וואַסער און דעם אַטאָם־קאַנטראָל.

אשכול האָט געענטפערט מיט דאַנקווערטער און איבערגעגעבן וועגן דעם מצב פון ישראל. ער האָט אויפסניי אָנגעהויבן דער־ציילן וועגן דער געשיכטע פון דגניה. דאָ איז אָבער געשען עפּעס אַנדערש ווי מיט פאָמפידו. דזשאָנסאָן האָט אַרויסגעוויזן אַ שטאַרקע פאַראינטערעסירונג פאַר דעם גאַנצן ענין. ער אַליין איז געווען אַ לאַנדווירט.

אַגריקולטור־פראָגן און דאָס לעבן פון חלוצים האָבן אָפּגעלירט צו זיין האַרצן — אַ האַרץ פון אַ טעקסאַס־מאַן, וועלכער איז גע־ווען באַהאַוונט אין דער פיאָנערן־געשיכטע פון די פאַראייניקטע שטאַטן. צווישן ביידע האָט זיך געשאַפן אַן אינסטינקטיווער פאַר־שטענדיקונג. אשכול, וועלכער איז דערמוטיקט געוואָרן פון דזשאָנ־סאָנס האַנדלונג, האָט זיך דער־הויבן בשעת המעשה. מיט אויפ־ריכטיקייט און איבערצייגונגס־קראַפט, ווי ער וואָלט גערעדט צו זיינס גלייכן, האָט ער דער־ציילט וועגן דער קאָלאָניזאַציע־אַרבעט פון אונדזערע חלוצים, וועגן דער עליה און וועגן אונד־זער זיכערהייט.

ווען מיר זענען אַרויס פון דעם פּרעזידענט האָט ער צו מיר געזאָגט אויף יידיש: „יונגער מאַן האָב איך גע־הערט פון אַלע פיר זייטן, נישט פון דריי. און אויך דעם זאַץ האָט ער אַריינגעשטעלט. אַבער בלויז מיט זאַצן קען מען דאָך נישט קעמפן, וועלן מיר דעריבער מיט אים נאָך רעדן וועגן מאַנקן". מיר האָבן דעריבער באַשלאָסן, אַז איך וועל זיך טרעפן מיטן פּרע־זידענט ראַטגעבער, אוויראל האַ־רימאַן, כדי אונטער פיר אויגן רעדן וועגן „תכלית".

אין צווישן איז צו אונדז אָנגע־קומען אַ ידיעה, אַז אַן אַמעריי־קאַנער שיף האָט שוין אָנגעהויבן אויסלאַדן „פּעטאָן"־טאַנקן אין עקבה־פּאָרט. מיר האָבן זיך גע־פילט ווי אָפּגענאַרטע און העכסט־באַאומרואיקט.

הערמאַן האָט מיך אַריינגעלאַדן אויף אַ מיטאָג אין זיין ביורא. ער האָט געעפנט אַ פלאַש וואָדקאַ און געזאָגט: „מיר וועלן טרינקען צו געניסן פונעם טעם פונעם דאָ־זיקן גוטן בראָנפן, אָבער נישט לכבוד זיינע פּראָדוצענטן, איך קאָן ביידע, און איך ווייס, אַז מען דאַרף אונטערשיידן צווישן ביי־דע". און דערנאָך האָט ער מיר געזאָגט ערנסט: „איך ווייס, אַז איר ווילט, אַז דזשאָנסאָן זאָל אויסגעקליבן ווערן אויפסניי. און דו ווייסט, אַז מיר ווילן, אַז אש־כול זאָל בלייבן אַלס פּרעמיער־מיניסטער אויף אַ נייער קאַדענץ. לאָמיר זען ווי אַזוי מיר קאָנען זיך העלפן איינער דעם אַנדערן".

איך האָב הערימאַנען געענט־פערט, אַז ער איז אימשטאַנד איינצושאַפן פאַרטיידיקונגס־גע־ווער. די טראָומע פון דער אומ־אָפּהענגיקייטס־מלחמה פאָלגט אונדז נאָך אומעטום. איר, אַמע־ריקאַנער, האָט פאַר אונדז גע־שטימט אין דער אונ"אַ, נאָר ווען מיר זענען אָנגעגריפן געוואָרן דורך די אַראַבישע לענדער, האָט איר זיך אָפּגעזאָגט אפילו אונדז צו שיקן ביקסן. אשכול קען זיך נישט אומקערן אַהיים מיט ליידי־קע הענט, און גאָר באַזונדערס איצט, ווען אַן אַמעריקאַנער שיף האַלט אין אויסלאַדן טאַנקן אין ירדן.

הערימאַן האָט געוווּסט וועגן די געהיימע פאַרהאַנדלונגען וועלכע מיר פירן מיט דייטשלאַנד, וועגן באַקומען טאַנקן פאַר ישראל. ער האָט געוואָלט וויסן, ווי עס האַלט מיט די פאַרהאַנדלונגען און גע־זאָגט, אַז אין איצטיקן מאָמענט איז בעסער, אַז די אַמעריקאַנער זאָלן העלפן דורך דייטשלאַנד און נישט אויף אַ דירעקטן אופן.

איך האָב איבערגעגעבן אשכולן וועגן אינהאַלט פון דעם געש־פּרעך. אויב אַזוי — האָט ער צו מיר געזאָגט — וועלן מיר דעם ענין מרוץ אויפברענגען אויפסניי פאַרן דזשאָנסאָן. בעת דעם נאָכ־מיטאָגדיקן צוזאַמענטרעף, איז ער גלייך צוגעטראָטן צום ענין. אַן דריידלעך, האָט אשכול אַוועק־געלייגט אויפן טיש זיין פאָדערונג צו באַקומען טאַנקן און עראָפּלאַ־נען. דזשאָנסאָן האָט זיך פאַרופן אויף די ווערטער פון הערימאַן און צוגעגעבן: „אויב עס וועט גאָרנישט ווערן פון דער געווער־טראַנזאַקציע מיט דייטשלאַנד, וועלן מיר אייך צושטעלן דאָס נויטיקע געווער דירעקט. וואָס שייך עראָפּלאַנען — וועלן מיר שיקן אַ דעלעגאַציע קיין ישראל צו באַהאַנדלען מיט אייך דעם ענין".

(המשך קומט)

פּרעמיער און זיכערהייטס־מיניסטער לוי אשכול ביים באַקומען העכסטע אויסצייכענונג פון ליבעריע

לוי אשכול — הדמות והתדמית

הטלוויזיה, הרדיו וגם „גלי־צה"ל" מקדישים השבוע תוכניות לדמותו של לוי אשכול המנוח, ראש הממשלה השלישי שלנו, במלאות עשור למותו. השנים שחלפו שינו את הפרספקטיבה שבה נראה לנו האיש ופועלו. כיום סבורים רבים כי התדמית שהיתה לו, לא תאמה את הדמות. ודווקא ההשוואה אל ראשי ממשלה שבאו אחריו העמידה אותנו על גדולתו.

אשכול הצטייר בציבור כפשרן, הסמן והסר כאריזמה. בתוכנית הטלוויזיה „לוי אשכול — מזווית אחרת" מובא קטע מראיון שהעניקה לטלוויזיה גולדה המנוחה, זמן קצר לאחר מותו. לדבריה: „נעשה לו עוול לא רק ב„מה" כי אם ב„איך", זה לא הגיע לו"... ואשכול העיד על עצמו: „אני מתפשר עד להחלטה". אלה שעבדו במחיצתו הסבירו כי האיש נהג לבדוק כל צדדיו של נושא והירבה להתייעץ בטרם הגיע לכלל החלטה. בגלל ה„כאריזמה" שלא נתגלתה בו בימי ההמתנה, ב־1967, מונה דיין לשר הביטחון. ועל כך אמרה גולדה מאיר בראיון המובא שוב בתוכנית: „היתה אי־שביעות רצון גוברת (אף כי בלתי הגיונית) ממנו, שהתבטאה בלחץ גובר למינויו של שר ביטחון חדש, נועז וכאריזמטי יותר. רוב הישראלים סמכו על דיין שימציא משהו שאשכול איננו יכול לתת. אולי חיפשו את הידיעה הוודאית שהם מונהגים בזמן של לחץ ע"י איש לוחם".

בתוכנית שהפיק יהודה קורן יוקרן סרט תיעודי קצר על חייו ופועלו של לוי אשכול. הסרט מורכב מקטעים ארכיוניים ומהקלטות מדבריהם של בן־גוריון, גולדה ואשכול. את הדיון שיתקיים בחלקה השני של התוכנית ינחה עמוס איילון. משתתפים בדיון: חיים הרצוג, הח"כים אבא אבן, גד יעקובי ויוסי שריד. יום חמישי, שעה 21.30.

✶

התוכנית „לוי אשכול — פשרה תקיפה" שערך רני בלוך תשודר ב„גלי־צה"ל" היום, יום שישי, שעה 16.05. גם התוכנית הזאת חושפת את הפער בין דמותו ההסמנית והפשרנית לבין התקיפות והעקביות שבה ניתן לאמיתו של דבר. פער זה התגלה גם למנחם בגין כאשר כיהן כשר בממשלת־הליכוד הלאומי. ראש הממשלה מתאר בראיון מיוחד כיצד קיבל אשכול את ההחלטה ההיסטורית על שיחרור־ירושלים ואיך החליט להעלות לארץ את עצמותיו של זאב ז'בוטינסקי והצליח לשנות את ההתייחסות לוותיקי הרביזיוניסטים. את הגירסה האמיתית על פרשת „הגימגום" האשכולי המפורסם בימי ההמתנה, מגלה ישראל גלילי. ד"ר אברהם אביחי, שנמנה עם עוזריו, מספר איך מייד לאחר כניסתו לתפקיד, ב־1963, הטיל אשכול על עוזריו ויועציו להכין תוכנית לקראת משא ומתן אפשרי לשלום עם אחת ממדינות ערב. בתוכנית משתתפים גם תא"ל (מיל.) ישראל ליאור, מי שהיה מזכירו הצבאי של אשכול, שגריר ישראל בארה"ב, אפרים עברון, ועורכת „דבר", חנה זמר.

✶

הרדיו מקדיש תוכנית ללוי אשכול בשבת, רשת ב', שעה 12.05. גם בתוכנית הזאת חוזרים ומדברים על הפער שבין הדמות־והתדמית. „הוא לא קורץ מהחומר שממנו נוצרים מנהיגים" — אומר עליו יצחק רבין — „הציבור לא האמין באשכול והוא, מצידו, לא שקד על פיתוח תדמיתו הציבורית". גם על ההומור המיוחד שלו מדברים בתוכנית, על העממיות ה„אידישיסטית" ועל „בדיחות אשכול". משתתפים: חברי הכנסת יצחק רבין, חיים בר־לב, סיף א־דין זועבי וכן ישראל גלילי, אלימלך רימלט, ארי אבנר ועורכת „דבר" חנה זמר.

עורכות ענת גוטן וגאוה גנר־כהן.

מנויות לקטעי עתונות
רח' קורא הדירות 15
ת. ד. 724, טל. 262987, ירושלים
חותם
(תל אביב)
2 - מרץ 1979